

ZO

JESS
WALTER

VER

'EEN MEESLEPEND EN AANGRIJPEND AVONTUUR VAN EEN GEBROKEN
MAN DIE VASTBESLOTEN IS ORDE OP ZAKEN TE STELLEN IN EEN STEEDS
VERDER VERDEELD AMERIKA.' – *PUBLISHERS WEEKLY*

HEEN

Zo ver heen

Jess Walter

Zo ver heen

Vertaald door Paul Buijn en Nicolette Hoekmeijer

INKIJKPAGINA'S

Voor mijn familie

Pas als we verloren zijn... als we al het aardse zijn verloren,
vinden we langzaam onszelf.

Henry David Thoreau

ÉÉN

Wat er met Kinnick gebeurde

Een keurig meisje stond stijf als een plank op Rhys Kinnicks veranda. Naast haar een jongen met een kuif, die zijn gewicht verplaatste van de ene sneeuwlaars op de andere. De kinderen hadden allebei een rugzak. Op de tree onder hen stond een vrouw met een paraplu tegen de kletterende regen.

Het meisje had op de deur geklopt. Kinnick had hem op een kiertje opengedaan. Met krakende stem zei hij door de groezelige hordeur: 'Tijdschriften of chocolade?'

Het meisje, zo te zien een jaar of tien, kneepte haar ogen iets toe. 'Wat zei u?'

Had hij niet duidelijk genoeg gesproken? Hoelang geleden was het dat Kinnick met iemand had gepraat?

'Ik zei: Wat proberen jullie te verkopen, kleine kapitalisten? Tijdschriften of chocolade?'

'We verkopen helemaal niks', zei de jongen. Hij leek een jaar of zes. 'We zijn uw kleinkinderen.'

Op dat moment ontsnapte er een geluid aan Kinnicks keel – een snik, zou hij misschien hebben geschreven, in de tijd dat hij nog schreef voor de kost. Natúúrlijk waren dit zijn kleinkinderen. Hij had niet goed naar hun gezicht gekeken. En de onbekende

vrouw op het trapje had hem op een dwaalspoor gezet. Maar nu hij goed keek, zag hij familietrekken, in de vooruitstekende bovenlip en de diepliggende ogen, de onderzoekende blik. Nee, dit waren zonder enige twijfel Leah en Asher. Goeie god! Wanneer had hij hen voor het laatst gezien? Hij probeerde het terug te halen, deed zijn uiterste best om een steeds warriger begrip toe te passen: tijd. Zijn dochter had ze een keer mee hiernaartoe genomen voor een kort bezoekje. Wanneer was dat geweest? Drie jaar geleden? Vier?

Hoe dan ook, dit waren geen onbekenden die snoep verkochten voor school. Dit waren zijn kleinkinderen, vlees en bloed van Rhys Kinnicks vlees en bloed: zijn enige kind, Bethany. Maar ouder dan zes en tien. Hij zou nog meer met de warrige tijd moeten stoeien om erachter te komen hoeveel ouder.

‘Meneer Kinnick?’ De vrouw met de paraplu had nu het woord genomen.

‘Ja’, zei hij. ‘Ik ben Kinnick.’ Hij richtte zich weer tot de kinderen. ‘Is... is alles... Zijn jullie...?’ De gedachten kwamen sneller dan zijn lippen zich ernaar konden plooiën. Hij deed de deur verder open. ‘Waar is jullie moeder?’

‘Dat weten we eigenlijk niet’, zei Leah. ‘Mam is een paar dagen geleden vertrokken. Ze zei dat ze over een week terug zou zijn. Shane is gisteren vertrokken om haar te zoeken.’ Dit was de dertienjarige Leah. Haar vader was Bethany’s vroegere vriendje Slome Doug, die lang geleden uit beeld was verdwenen.

De jongen acht, nee négen! De negenjarige Asher was het kind van Etterbak Shane.

O, het mysterie van de tijd – en van Bethany’s smaak qua mannen.

Kinnick keek naar de vrouw achter zijn kleinkinderen. Ze was zwart, had een bril met grote, ronde glazen, en was ergens in de

dertig, gokte hij: grofweg de leeftijd van zijn dochter. Ze was op het hoogste treetje van de veranda komen staan.

‘Ik ben Anna Gaines’, zei de vrouw. ‘Mijn man en ik wonen in hetzelfde appartementencomplex als Bethany en Shane. Vanochtend kwam Leah hiermee aanzetten.’ Ze stak hem een envelop toe. Met dikke viltstift was er in Bethany’s handschrift op geschreven: *Voor Anna. Daaronder: in geval van nood.*

‘Die had mam in de kast gelegd,’ zei Leah, ‘in een van mijn sneeuwlaarzen.’

Kinnick deed de hordeur open, stapte naar buiten en pakte de envelop aan. Hij haalde er een enkel vel papier uit, aan beide zijden beschreven in Bethany’s keurige, iets achteroverhellende handschrift. Hij klopte op zijn borstzakje, op zoek naar zijn leesbril, kneep toen zijn ogen tot spleetjes om het briefje te lezen:

Beste Anna. Als je dit leest, heb ik overhaast moeten vertrekken. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je de kinderen naar mijn vader, Rhys Kinnick, willen brengen. Hij is een kluizenaar...

Kinnick keek op. ‘Ik ben geen kluizenaar.’ Hij keek weer naar beneden en begon opnieuw te lezen.

Beste Anna. Als je dit leest, heb ik overhaast moeten vertrekken. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je de kinderen naar mijn vader, Rhys Kinnick, willen brengen. Hij is een kluizenaar die het contact met de familie heeft verbroken...

‘Ik heb helemaal niet “het contact verbroken”. Het was...’ Rhys voelde dat zijn bloed begon te koken. ‘Ingewikkeld.’ Maar zijn kleinkinderen keken hem alleen maar aan, duidelijk net zomin ge-

interesseerd in nuances en ingewikkeldheden als de rest van de wereld. Kinnick bromde weer wat en begon opnieuw te lezen.

Beste Anna. Als je dit leest, heb ik overhaast moeten vertrekken. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je de kinderen naar mijn vader, Rhys Kinnick, willen brengen. Hij is een kluisenaar die het contact met de familie heeft verbroken en nu in armzalige omstandigheden leeft...

“Armzalig?” Kinnick liet zijn blik over zijn overdekte veranda glijden. “Armzalig?” In de ene hoek stond een oude, kapotte koelkast naast op elkaar gestapelde gebruikte auto- en bootaccu’s en een doorgebrande omvormergenerator; in de andere hoek stond zijn oude wasmachine met wringer en daar hing ook een waslijn, met een spijkerbroek en een sweater eraan. ‘Wat moet dit voorstellen? “Wil je in geval van nood naar mijn vader gaan en hem een rotgevoel bezorgen?”’

Zijn kleinkinderen bleven hem strak aankijken. Kinnick sputterde weer even, ging toen verder met lezen, zwoer dat hij dit keer het einde van de brief zou halen.

Beste Anna. Als je dit leest, heb ik overhaast moeten vertrekken. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je de kinderen naar mijn vader, Rhys Kinnick, willen brengen. Hij is een kluisenaar die het contact met de familie heeft verbroken en nu in armzalige omstandigheden leeft in een huisje ergens ten noorden van Spokane, in Stevens County. Hij leeft offgrid en heeft geen internet en geen telefoon. Neem vanuit Spokane highway 395 in noordelijke richting. Na vijftig kilometer, bij Loon Lake, neem je highway 292. Volg die acht kilometer en sla bij de T-kruising rechtsaf en rij rechtdoor, in de tegenovergestelde

richting van het indianenreservaat van Spokane. Je komt door het plaatsje Springdale, waar je linksaf gaat op Hunters Road, die je vijftien kilometer volgt. Dan zie je aan je linkerhand weer een onverharde weg die over een bruggetje loopt. Na nog een kleine kilometer zie je een doorlaat en twee bandensporen die door een berkenbosje aan je linkerhand lopen. Dat is pa's oprit. Er staat geen bordje. Je gaat een hellinkje op en dan zie je zijn grijze huis van sintelblokken, onderaan een helling bij een riviertje. Ik waarschuw je, mijn vader kan nogal onbehouwen zijn...

“Onbehouwen?” Hij liet de brief op de grond vallen. ‘Kom zeg, dit is toch geen manier om iemand om hulp te vragen?’ Maar toch, even voelde hij trots opvlammen, uit bewondering voor de bloemrijke taal: *kluizenaar, armzalig, onbehouwen*. Bethany was nog altijd goed met woorden. Ooit had hij gedacht dat ze misschien schrijver zou worden, zoals hij dat ook was geweest, maar het ontbrak haar aan het geduld, dacht hij. Of misschien het zelfvertrouwen.

Toen bedacht hij iets anders, en hij liet zijn blik naar het meisje gaan. ‘En jullie oma dan?’ Maar hij had het nog niet gezegd of...

‘Oma Celia is dood’, zei Leah.

Asher knikte.

‘O, nee’, zei Kinnick. ‘Sinds wanneer?’

‘Een maand geleden’, zei Leah.

‘Ach, Celia.’ Ze had altijd iets ijls gehad – te etherisch voor dit aardse bestaan. Kinnick zakte tegen de deurpost, met kramp in zijn zij. Geen wonder dat Bethany de benen had genomen. Als ze al een kompas had gehad in het leven, dan was dat haar moeder geweest.

‘Oma had een lymfoom’, zei Asher. Zo vreemd, zo’n groot woord uit zo’n kleine mond. Deed hem denken aan Bethany toen zij klein was.

‘Ach, Celia’, zei Kinnick weer, en zijn ogen werden waterig. Hij zag haar voor zich zoals ze was geweest toen ze elkaar ontmoetten, in de bibliotheek van de University of Oregon, veertig jaar terug – zij met lang haar dat heen en weer zwiepte, als de staart van een showpaard. Hij studeerde botanie en natuurwetenschappen; zij wilde verpleegster worden. Hij herinnerde zich hoe ze sliep, van hem afgekeerd, de hoge welving van haar jukbeen. Had ooit iemand zo vredig geslapen? Hij hield vaak een hand voor haar mond, om haar adem te voelen, gewoon om te weten of ze er nog was. Ze trouwden een jaar nadat ze elkaar hadden ontmoet, maakten hun opleiding af, verwelkomden Bethany op deze wereld en begonnen aan hun leven samen – totdat dat leven, zoals al het goede en alles wat van waarde is, scheurtjes begon te vertonen.

‘Ze was vast een geweldige oma’, zei Kinnick.

‘Ja’, zei Leah, en haar broertje stond naast haar te knikken.

Ach, arme Celia, dacht Kinnick. En arme Bethany. Hij had niet het beeld voor ogen van wie ze nu was, reddeloze moeder van deze twee kinderen, maar van zijn kleine meisje met de grote ogen, dat elke avond klaarwakker in bed lag, in afwachting van het verhaaltje van haar vader. En nu had dat meisje, die vrouw, die moeder, geen moeder meer. Ach, arme Bethany. En dan deze arme kinderen, kleinkinderen die hij in geen jaren had gezien, die hij niet eens had herkend op zijn veranda. Rhys Kinnick sloeg bijna dubbel van een tot dan toe ongediagnosticeerde aandoening: spijt. En die ene, verpletterende vraag: wat heb ik gedaan?

Hij schraapte zijn keel. ‘Kom binnen’, zei hij tegen zijn kleinkinderen. Hij deed de deur verder open. ‘Toe, kom binnen.’

* * *

De bom was zevenenhalf jaar eerder gebarsten, in Grants Pass, Oregon, in 2016, veertig minuten voor het Thanksgiving-diner, toen Rhys Kinnick zich realiseerde dat er geen plaats meer voor hem was in deze ridicule wereld. Het was nota bene gebeurd terwijl ze tv-keken, American football, waarbij Kinnicks schoonzoon, Shane, met de afstandsbediening zat te klooiën en zijn mond geen seconde stilstond. Celia's nieuwe (oude) man, Cortland, zat te snurken in een luie stoel. Rhys zat machteloos ingeklemd tussen de onnozele echtgenoot van zijn dochter en die van zijn ex en had net stilletjes zijn derde biertje soldaat gemaakt. Het vierde stond al klaar en zou ook snel sneuvelen.

Kinnick had erin toegestemd de tien uur van Spokane naar Grants Pass te rijden, voor een allerlaatste poging een harmonieuze Thanksgiving te vieren met de familie. 'Niet over politiek praten', had Bethany geopperd, of misschien wel gesmeekt, en Kinnick had die voorwaarde meteen geaccepteerd. Hij was de eerste om toe te geven dat hij zich nogal kon opwinden als hij met Shane praatte over de recente verkiezingsuitslag, die aan alle kanten stonk, en om toe te geven dat hij, om Shanes woorden te gebruiken, nog steeds 'diep gekrenkt' was.

'Ik heb hetzelfde tegen Shane gezegd', zei Bethany. 'Geen religie. Geen politiek. Laten we gewoon proberen een normale familie te zijn.'

Normaal. Ja hoor. Familie. Prima. En de eerste twee uur ging het goed. Leah zat te kleuren, Asher waggelde rond, babbelende volwassenen babbelden. Niks aan de hand.

Toen ging Asher een slaapje doen, Leah ging met haar poppen spelen, Celia en Bethany vertrokken naar de keuken om het eten te maken en Shane stak ogenblikkelijk van wal met zijn gestoorde christelijk-nationalistische riedel: 'Ik weet niet of het helpt, Rhys, maar het is allemaal al voorspeld in het boek Daniël...'

Het hielp niet.

‘... dat er in het westen een koning zou opstaan om zijn land weer groot te maken’, zei Shane, terwijl hij een pistachenootje kraakte en opat.

‘Tweeduizend jaar geleden’, zei Kinnick in zijn bier. En, dacht hij, spoileralert: toen is het ook niet gebeurd.

‘De Bijbel spreekt tot ons in onze tijd, in elke tijd’, zei Shane. ‘Openbaring 22:10: “Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij.”’

Rhys had Bethany en Celia beloofd dat hij geen trammelant zou maken, dus antwoordde hij alleen in gedachten: *Ja, Shane, onwetende betweter, de tijd is nabij: tegenwoordige tijd, oftewel 95 v.Chr., toen een of andere allang overleden auteur die allegorische nonsens opschreef over het wrede bewind van de Romeinse keizer Domitianus, niet over immigratie of de deep state of wat voor gelul ook waar je nu weer over in de war bent.*

Naast hem neuriede Cortland – vijftien jaar ouder dan Celia en net zo politiek geïnteresseerd als een boomstronk – zachtjes in zijn slaap. Rhys liet zijn blik door de opgeruimde woonkamer van Shane en Bethany gaan, met de cursieve kruissteekjes (*Loof de Here, mijn ziel*) en ingelijste posters van Jezus met de ondergaande zon (*Looft hem, hemel der hemelen, en Gij, die boven de hemelen zijt*).

Hij wierp weer een blik op Shane, een en al zelfgenoegzaamheid en hangsnor, die het ene na het andere pistachenootje vermaalde. Heel even was het zalig stil, en Kinnick hoopte dat het ergste achter de rug was. Toen werd er op tv gefloten omdat de Green Bay Packers de tegenstander hinderden bij het opvangen van een pass, en Shane boog zich over de armleuningen naar Kinnick en zei op vertrouwelijke toon: ‘Zij zitten er ook in, weet je.’ Met ‘erin’ doelde hij, zo wist Rhys inmiddels, op het ingewikkelde en alomvattende

complot om de Amerikaanse bevolking te indoctrineren met een satanisch orthodox-liberaal gedachtegoed, met als uiteindelijke doel om goede christenen zoals Shane naar een immorele, socialistische *one-world* nachtmerrie te leiden waarin mensen op de verkeerde wc poepten.

Kinnick moest op zijn tong bijten om niet te reageren. Om geen vragen te stellen. Als je Shane niet om meer informatie vroeg, viel hij soms zacht sputterend stil. Rhys keek op zijn horloge. Nog vijfendertig minuten tot de kalkoen. Dat was te doen. Hij kon heus vijfendertig minuten...

‘Wie?’ hoorde hij zichzelf vragen. ‘De wedstrijdleiding? Wil je zeggen dat de scheidsrechters erbij betrokken zijn?’

Shane draaide zijn hoofd. ‘De scheidsrechters? Kom op, Rhys. Denk je nou echt dat scheidsrechters zoveel macht hebben? Denk even na: wie betaalt de scheidsrechters?’

‘Oké. Dus...’ Rhys probeerde het luchtig te houden, vroeg over de rand van zijn bierglas: ‘Dus jij beweert dat de National Football League betrokken is bij een reusachtig complot... met als enige doel de teams waar jij toevallig fan van bent de overwinning te ontzeggen?’

‘Het heeft niets met mij te maken’, zei Shane. ‘Het is algemeen bekend dat in hetzelfde jaar is gesjoemeld met de politiek en met het American football – 2008. Toen hebben de globalisten het laatste deel van hun plan in stelling gebracht: ze hadden de universiteiten al overgenomen, en de scholen, en alle lagen van de overheid, en ze stonden op het punt ons op te zadelen met een of andere buitenlandse president, van wie ik de naam niet zal noemen, maar wiens tweede naam Hussein is. Het laatste zetje. Ze kregen ook steeds meer macht binnen de sport. Vergeet niet wie dat jaar de Super Bowl heeft gewonnen.’

‘Ik zou het niet weten’, zei Kinnick.